

stolene. Hans Skrivelse var altsaa af 19. November, Justitsministeriets Svarskrivelse er af 27. November og lyder saaledes: „I et hertil indsendt Andragende har De meddelt, at De ønsker den Dem overgaaede Frihedsberøvelse prøvet ved Domstolene, hvorfor De har ansøgt om fri Proces under en Sag, som De i denne Anledning agter at anlægge mod Justitsministeriet. Foranlediget heraf skal man meddele, at der i Rigsdagen behandles et Lovforslag, hvorefter visse Personer efter forudgaaende Umyndiggørelse vil kunne interneres, at dette Lovforslag vil kunne forventes vedtaget i en nær Fremtid, at Spørgsmaalet for Deres Vedkommende umiddelbart efter Lovforslagets Vedtagelse af Justitsministeriet skal blive forelagt Østre Landsret til Afgørelse uden Udgift for Dem.“

Saaledes lyder altsaa Svaret af 27. November; det forekommer mig jo, at man burde havde tilføjet: „Og vi undlader ikke at gøre opmærksom paa, at det er en Lovhjemmel, vi søger netop for at faa Lov til at indspærre Dem“ — ellers kan Manden let faa Indtryk af, at Ministeren maaske netop vil have Sagen prøvet bortset fra dette Lovforslag; men det er jo ikke Meningen. Samtidig med dette har vedkommendes Svoger henvendt sig til Justitsministeren og har sagt til ham: Baade vedkommendes Forældre, hans Søskende og jeg frygter for, at der skal ske noget med den Mand derude; jeg tilbyder at tage ham i mit Hus og lover, at jeg skal passe paa ham og garantere for ham, indtil der er taget en endelig Bestemmelse. Herpaa svarer Ministeren: „Forinden jeg kan tage Stilling til det i Deres Skrivelse af 26. d. M. fremsatte Forslag med Hensyn til Deres Svoger, forhenværende Lærer Berning, vil jeg gerne en af de nærmeste Dage have en Samtale med Dem, hvorfor jeg beder Dem telefonere til C. 5514.“ Svogers Skrivelse lød saaledes: „Undertegnede Arbejdsmand“ . . . (her følger Navnet) . . . „som er gift med en Søster til forhenværende Lærer A. J. T. Berning, der for Tiden efter Justitsministeriets Bestemmelse holdes indespærret paa Vester Fængsel, tillader mig herved ærbødigst under Henvisning til D. L. 1—19—7 at tilbyde at tage min nævnte Svoger hjem til mig og holde Øje med ham, indtil hans Sag er

endelig afgjort. Jeg tilføjer, at min Svogers Sindstilstand som Følge af Indespærringen volder hans Forældre og Søskende og mig den største Bekymring.“

Saaledes forelæa Sagen. Paa det Tidspunkt henvendte Svogeren sig til Højesteretssagfører Ulf Hansen her i København, og ved en Konference, som Højesteretssagfører Ulf Hansen havde med Ministeren angaaende dette Spørgsmaal, blev man enig om at vente, idet Ministeren mente, at han hurtigt fik Lovforslaget gennemført, og gjorde gældende, at hvis Lovforslaget kom hurtigt igennem, vilde man hurtigere kunne opnaa at faa Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene efter denne Lov; hvis Lovforslaget derimod ikke kom hurtigt igennem, vilde Processen trække længe ud, for saa maatte man gaa frem efter de nugældende Regler ved Domstolene, først ved Landsretten og siden ved Højesteret. Højesteretssagfører Ulf Hansen bøjede sig derfor, idet han blev gjort opmærksom paa, at hvis der blev anlagt Sag allerede nu, vilde Ministeren, hvis Lovforslaget blev hurtigt gennemført, ikke benytte sig af den Hjemmel, og saa vilde Sagen komme til at trække længe ud, maaske 2—3 Maaneder. Endvidere mente Ministeren paa det daværende Tidspunkt, at det maaske var farligt for Berning, thi hvis der blev anlagt Sag, vilde Manden blive flyttet til Sindssygeanstalten ved Nykøbing. Det Pres turde Højesteretssagføreren ikke udsætte sig for, og han sagde derfor: Lad os se Tiden an. Men da han senere gennem Svogeren og paa Forespørgsel hos Fængselsmyndighederne fik en Udtalelse om, at vedkommende var ved at bryde sammen, og at hans Tilstand var meget betænkelig, opsøgte han igen Justitsministeren, og det endte med, at Bevilling til fri Proces blev givet den 5. December.

Hvad siger Ministeren nu herom i sin Redegørelse? Den er en Gengivelse af de Skrivelser, jeg har læst op — jeg skal holde mig til enkelt Punkt. Ministeren siger: „Naar man ikke straks meddelte Berning fri Proces til at anlægge Sag mod Justitsministeriet, var Grunden den, at Justitsministeren paa dette Tidspunkt efter de Forhandlinger, han havde ført med Partierne, havde Grund til at tro, at Lovforslaget vilde blive gennemført hurtigt i Rigsdagen, og at Berning saaledes